

Det har i høj Grad interesseret mig at erfare, at der har været afholdt Samraad mellem Ministeren og Finansudvalget angaaende den store Skade, der skete den 3. December, og det glæder mig at erfare, at man yderligere vil undersøge Sagen mellem anden og tredje Behandling. Det er store Tab, der har fundet Sted i de forskellige Sogne efter den foreløbige Opgørelse. Jeg skal ikke nævne ret mange Tal, men blot nævne, at for Ribe og nogle enkelte Landsbyer er Skaden opgjort til 200,000 Kr., og for en enkelt Kommune, hvor der kun bor 800 Mennesker, er Skaden beregnet til 71,000 Kr. Efter mit Kendskab til den Maade, hvorpaa Skaden er bleven opgjort, er det min sikre Tro, at man de fleste Steder i Virkeligheden har beregnet Skaden til et for lille Beløb, idet man de allerfleste Steder kun har sat Skaden til 10 Kr. pr. Td. Land, medens man adskillige Steder slet ikke har beregnet Skaden paa Jorden med, og Skaden bør derfor de allerfleste Steder sættes til ikke saa lidt højere, end sket er. Det blev nævnt af den højtærede Konseilspræsident, at et Sted havde man sat den til 200 Kr. pr. Td. Land, men det maa være ganske undtagelsesvis, og det maa ikke være almindelige Landbrugsjorder, der er Tale om, jeg kan ikke tænke mig, at Skaden et eneste Sted, naar det drejer sig om almindelig Agerjord, er vurderet til 200 Kr. pr. Td. Land. Jeg har gentagne Gange, efter at jeg havde indbragt et Forslag om denne Sag, og efter at det i den sidste Rigsdagssamling er lykkedes at faa et Forslag vedtaget, udtrykt min Taknemmelighed overfor Rigsdagen for det Storsyn og den Forstaaelse, der derved er vist Digesagen derovre. Man vil kunne forstaa, at netop ved den sidste uhyggelige Stormflod er Befolkningen bleven i den Grad opskræmt, at man nødvendigvis fra Rigsdagens og fra Regeringens Side maa komme dem til Hjælp med at faa det nødvendige Værn rejst og faa Diget bygget, saa at Oversvømmelser i Fremtiden kunne undelukkes, i alt Fald for den paagældende Egn.

Jeg tillader mig herved at henlede Opmærksomheden paa en udmærket Skik, man har i Frånkrig. Som bekendt har der nylig været Oversvømmelse i Paris og de Byer, der ligger omkring Paris, og denne Oversvømmelse har haft en ret uhyggelig Karakter. Det første, der skete, da der var Tale om en saadan Katastrofe, var, at Førsteministeren og i øvrigt de forskellige Ministre ilede til Ulykkesstedet for med egne Øjne at se, hvorledes Katastrofen

havde formet sig, og hvad Ulykker den havde foraarsaget. Det vilde være en fortrinlig Skik at faa indført herhjemme, naar der indtræffer saadanne Katastrofer som den, der skete den 3. December 1909 i Ribeegnen, eller som de Ulykker, der ere skete paa Vestkysten, at da i alt Fald en Repræsentant for Ministeriet øjeblikkelig begav sig til Ulykkesstedet for at se, hvad Skade Floden havde foraarsaget.

Jeg havde maaske ikke stillet mit Ændringsforslag her ved anden Behandling, hvis vi ikke havde faaet en ny Trafikminister. Ved adskillige private Samtaler med den afgaaede Trafikminister havde jeg faaet det Indtryk, at han senest ved tredje Behandling vilde søge en Bevilling paa 800,000 Kr., saaledes som jeg her stiller Forslag om, fordi han var fuldstændig enig med mig i, at Digesagen maatte fremmes hurtigst muligt. Men da vi nu have faaet en ny Minister, som maaske ikke er saa godt inde i Sagen, vil jeg gerne afeske ham et Svar med Hensyn til det stillede Ændringsforslag, og jeg haaber, at han vil have den samme Anskuelse som hans Forgænger, og at Rigsdagen maatte være enig med mig i, at det er et i højeste Grad betimeligt Ændringsforslag, som jeg her har stillet, og at det kun er en simpel Følge af den Lov, som blev vedtagen i sidste Rigdagssamling. Jeg er overbevist om, at jeg tolker Befolkningens Mening bedst ved i Almindelighed at sige, at naar man vil bringe Hjælp til den paagældende Egn, kan det ikke gøres paa bedre Maade end ved at fremme Digesagen, netop ved at fremme Loven af 1909, saa at Beboerne herefter med større Tryghed kunne se Fremtiden i Møde.

Med disse Ord vil jeg anbefale Ændringsforslaget saavel til Ministeriet som til hele Rigsdagen, specielt naturligvis foreløbig til Finansudvalget og Folketinget.

Wenzel Neergaard: Der findes i Betænkningen under Nr. 226 et utiltraadt Forslag. Det er allerede omtalt af den ærede Ordfører og angaar en i meget høj Grad forøget Bevilling til Københavns Personbanegaard, en Bevilling, hvis Beløb udgør 1,250,000 Kr. Uden at komme ind paa de Grunde, som den højtærede Ordfører har fremsat for, at Udvalget ikke har tiltraadt Forslaget til denne Bevilling, skal jeg blot nævne, at der for mig har været en Grund foruden de af den ærede Ordfører anførte. Det er et meget stort Beløb, her er Tale om, og under den vanskelige finansielle Situation, vi for Øjeblikket